

El valencià José Manuel García-Margallo, ministre d'Afers Estrangers, i Jorge Fernández Díaz (a la fotografia, darrere Rajoy), d'Interior.

Els ministres del canceller Rajoy

La complicada negociació amb ETA i el difícil paperot d'Europa –en plena caiguda de la imatge d'Espanya a conseqüència de la crisi– seran els dos principals desafiaments de Fernández Díaz i García-Margallo aquesta legislatura. Tenint en compte les característiques de tots dos ministeris, la vinculació de la seua feina amb Catalunya i el País Valencià, respectivament, serà molt minsa. Però això és una característica habitual, sobretot en el cas dels ministres catalans: Chacón a Defensa, Montilla a Indústria, Piqué a la mateixa cartera, a Afers Estrangers i a Ciència, o Birulés a Ciència i Tecnologia quedaven deslligats del territori. S'evitava així qualsevol suspicàcia respecte a un possible tracte de favor cap al país d'origen. Per contra, els valencians Joan Lerma i Jordi Sevilla van assumir, en el seu moment, la cartera d'Administracions Públiques, que implicava –implica, encara– la relació de l'estat amb les autonomies. L'única excepció entre els catalans va ser Julia García-Valdecasas, que també va ser premiada amb aquest ministeri l'últim any de la presidència d'Aznar.

Les carteres d'Afers Estrangers i d'Interior han estat, respectivament, per a un valencià i un català: a José Manuel García-Margallo –europarlamentari de fa disset anys– i Jorge Fernández Díaz –el català de confiança de Rajoy– els va tocar la grossa el dia abans de la rifa de Nadal.

Lleial i dialogant. Jorge Fernández Díaz va ser secretari d'estat de Rajoy quan aquest ocupà els ministeris d'Ad-

ministracions Territorials, entre el 1996 i el 1999, i d'Educació i Cultura, entre el 1999 i el 2000. I després ocupà la secretaria d'estat de Relacions amb les Corts, entre el 2000 i el 2004. El nou ministre n'ha destacat sovint la lleialtat, una virtut que el nou president espanyol valora i premia. Més de sis anys d'estreta col·laboració forjaren un sòlida relació que no s'ha esquarterada una dècada després, tot i que en aquests deu anys Rajoy ha estat objecte de dures crítiques, travetes i conxorxes dins el PP, una oposició interna que encapçalava Esperanza Aguirre i ha trigat anys a refredar-se.

Segons que es dedueix del nou govern, durant aquest particular viacrucis Rajoy ha anat destriant el gra de la palla i ha identificat els escuders més fidels. Entre els quals Fernández Díaz i també García-Margallo, que hi manté una estreta amistat. Però, evidentment, també la vice-presidenta, ministra de la Presidència i portaveu del govern, Soraya Sáenz de Santamaría; el nou ministre de Justícia, Alberto Ruiz-Gallardón –l'altra diana dels dards d'Esperanza Aguirre–; la ministra de Foment, Ana Pastor; la de

Sanitat, Serveis Socials i Igualtat, Ana Mato; i el d'Hisenda i Administracions Públiques, Cristóbal Montoro.

Fernández Díaz haurà d'encarar l'envit més complex per a un ministre d'Interior: la negociació amb ETA després de l'anunci del final de la lluita armada, un paper de diplomàtic i ase dels cops alhora. Tot i que el PP és conscient que el final total d'ETA implica l'acostament de presos i més mesures tècniques i polítiques, els mitjans espanyols més dretans pressionaran el govern de Rajoy fent d'altaveu de les associacions de víctimes més crítiques. Malgrat que Rajoy i Fernández Díaz tenen experiència plegats en el Ministeri d'Interior, la seua etapa no va ser activa en negociacions. Quan José María Aznar va dir, en plena treva d'ETA el 1998, que hi havia un "inici de contactes amb el Moviment d'Alliberament Nacional Basc (MLNV)", Rajoy ocupava la cartera d'Administracions Públiques. I mentre Rajoy va ser ministre d'Interior no hi hagué cap treva.

Evidentment, la complexitat del procés també pot tenir una recompensa extra si Fernández Díaz es penja un dia la medalla d'haver estat el ministre de la dissolució de l'organització armada.

Fernández Díaz té fama de dialogant en la baralla política i de catòlic practicant a la vida privada. Va presidir el PP català a final dels 80 fins que Aznar el va substituir per Aleix Vidal-Quadras. Amb l'ajuda del seu germà Alberto, però, va anar refent la seua influència sobre el PP català, pressió que ha minvat amb l'arribada de Sánchez Camacho, amb qui s'entén més bé que amb segons quins predecessors.

Funcionari amb pedigrí i preparació. José Manuel García-Margallo (Madrid, 1944) ha fet la seua carrera a Europa des del 1994 i ha viscut lluny de les intrigues internes del PP valencià. És amic personal de Rajoy i a la UE ha estat ferm defensor del corredor mediterrani de mercaderies, una infraestructura reclamada pels poders polítics, econòmics i socials del País Valencià, el Principat i les Illes, com un eix bàsic per a la recuperació econòmica.

Prové d'una família madrilenya molt propera al poder de l'estat, amb alts funcionaris i militars de graduació, entre els quals –segons fonts properes– n'hi

A primera fila, d'esquerra a dreta: Pedro Morenés (Defensa), José Manuel García-Margallo (Afers Estrangers), Rajoy, els reis, Soraya Sáenz de Santamaría (vice-presidenta), Alberto Ruiz-Gallardón

ha un que era al costat d'Alfons XIII quan el monarca ja s'ensumava la Segona República, després de les eleccions municipals del 1931.

Però, a més de pedigrí, García-Margallo pot presumir d'un currículum amb bona formació –va estudiar a Harvard el 1973– i molta experiència abans d'arribar a Europa: cap del Servei d'Estudis del Ministeri d'Hisenda, diputat a les Corts Constituents, secretari del grup parlamentari d'UCD i portaveu d'Economia i Hisenda del PP. Ha estat professor a la Facultat de Dret de Sant

Sebastià, a la Politècnica de Madrid i el 2004 va obtenir el doctorat en dret a la Universitat Miguel Hernández d'Elx, amb una tesi doctoral sobre "Una aposta pel Model Europeu de Benestar". No li faltaran ocasions de demostrar fidelitat per la seua aposta, ni a Espanya ni a Europa, aquests anys vinents.

García-Margallo domina l'anglès i el francès i no necessita presentació entre els cercles polítics europeus. Els qui el coneixen el consideren una persona "rigorosa i eficient", que s'aboca a l'estudi per a treure l'entrellat dels problemes.

(Justícia), Cristóbal Montoro (Hisenda). Darrere, Luis de Guindos (Economia), José Manuel Soria (Indústria), José Ignacio Wert (Educació, Cultura i Esport), Jorge Fernández Díaz (Interior), Ana Pastor (Foment), Fátima Bañez (Ocupació), Miguel Arias Cañete (Agricultura) i Ana Mato (Sanitat).

Segons l'eurodiputat de CiU Ramon Tremosa, que ha compartit treballs i reunions maratonianes amb García-Margallo, “quan alguna cosa l’interessa, l’estudia fins a entendre-la a fons. Fa sis mesos que em va demanar alguns llibres meus, *L’espòli fiscal* i altres, per a mirar d’entendre el conflicte”. Segons Tremosa, García-Margallo pertany a una classe de diplomàtics “molt britànics”, que demanen el perquè de les coses i miren d’entendre-les abans d’oposar-s’hi per prejudicis ideològics o d’adscripció nacional.

Els descartats, ara per ara. El nou govern espanyol també ha donat alguna sorpresa per aquells que finalment no han obtingut cap càrrec de primera línia. El valencià Esteban González-Pons, que sortia a totes les travesses, s’ha quedat sense cartera. El vice-secretari de comunicació del PP ha pogut eixir perjudicat pels escàndols de corrupció que envolten Francisco Camps i la gent més pròxima al PP valencià –la coincidència de la formació de l’executiu i el judici a l’ex-president valencià no l’han afavorit gens.

El català Jorge de Moragas, encarregat del PP per als afers estrangers, tampoc no s’ha guanyat la cartera que molts li adjudicaven, però molt probablement serà un assessor directe de Rajoy en qüestions internacionals. I Josep Piqué que, segons fonts properes, oferia els seus serveis com a ministre –fins i tot com a vice-president econòmic–, queda de moment a l’hangar de Vueling tot esperant un altre tren.

Àlex Milian